

Asociația "VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara

Timișoara, b-dul Iuliu Maniu nr. 11/1, tel./fax: 0256/446595

Nr.14/06.08.2010

Expunere de motive pentru desemnarea unei Zile a Revoluției, în care să fie aniversată, anual, la nivel oficial național, Revoluția Română din decembrie 1989

Revoluția Română din decembrie 1989 este singurul eveniment istoric național menționat nominal ca atare, precum și ca sursă de inspirație ideatică în cadrul actualei Constituții a României (art. 1, alin.3), fapt ce semnifică inclusiv ca, din punct de vedere ideatic, dar și istoric, actuala Constituție a României se revendică în principal din aspirațiile celor care, în decembrie 1989, în România, au pregătit, au declanșat și au condus o Revoluție care a avut ca efect final căderea fostului regim comunist dictatorial de tip ceausist.

S-a produs totodată și deschiderea unei porți evolutive spre normalitate și mai ales spre demnitate existențială pentru societatea românească, aflată atunci într-o stare de degradare morală și spirituală deosebit de accentuată, într-un context în care restul țărilor din estul Europei, ce au făcut parte din fostul bloc comunist est-european, începuseră pe rând să declanșeze programe de reformare socială și de desprindere ideologică de doctrina politico-socială specifică a comunismului dictatorial de tip ceausist.

Deoarece, în România, fostul dictator Nicolae Ceaușescu a manifestat o inversunare deosebită împotriva adoptării unor măsuri de reformare socială, după modelul celorlalte țări est-europene, pentru "dezghetarea" evoluției societale în România, s-a dovedit însă în cele din urmă că era nevoie de declanșarea unei revoluții, care să elimine de la putere fostul regim comunist dictatorial de tip "ceusist" și să deschidă astfel calea pentru o reformare socială de mari proporții.

În acest fel, prin declanșarea și înlăturarea Revoluției române din decembrie 1989, România s-a dovedit a fi singura țară care, pentru a se elibera de jugul comunist dictatorial, a fost nevoită să plătească, în acest scop, un tribut deosebit de mare, marcat printr-un număr considerabil de morți și răniți, precum și prin distrugerile materiale care s-au produs, cu acest preț, mai ales în capitala țării.

Majoritatea victimelor (sute de morți și mii de răniți), cât și distrugerile materiale, nu s-au datorat însă revoluției propriu-zise, ci așa-zutului episod: "atacul teroristilor", acțiune subversivă și criminală, care de fapt, așa cum s-a constatat ulterior (dar nu prin investigații juridice oficiale, pentru a căror declanșare și realizare nu s-a manifestat, la nivel oficial, o voință politică corespunzătoare și determinată, ci prin investigații civice și jurnalistice), a evidențiat complicitatea unei grupări de interese clientelare și subversive, din cadrul fostei conduceri a Armatei, din acea perioadă. Respectiva grupare, prin modul în care a acționat, s-a dovedit a fi deosebit de interesată în a controla și chiar a determina preluarea puterii în stat, dar nu de către

cei care au pregătit, au declanșat și au condus Revoluția, ci de către alte grupări de interese, care doreau să profite de vidul politic creat, precum și de vacantarea funcției de conducere supremă în stat, pentru a-și promova propriile interese, inclusiv prin confiscarea și deturnarea Revoluției Române din decembrie 1989.

În scopul menționat anterior, în vederea înșelării mării majorități a populației țării, pentru a oferi o pseudo-legitimare revoluționară echipei clientelare pe care a preferat-o și pe care a sprijinit-o să preia puterea în stat, s-a organizat și declanșat, de către respectiva grupare subversivă, din cadrul conducerii de atunci a Armatei, una dintre cele mai cinice și criminale farse societale, denumită generic, ca episod pseudo-revoluționar, “atacul teroristilor”.

Nu este astfel de mirare că cei care au ajuns să guverneze țara, după caderea regimului comunist-dictatorial, de tip “ceausist”, nu doar că nu s-au preocupat de investigarea, judecarea și pedepsirea celor vinovați de reprimarea sângeroasă care a avut loc în decembrie 1989, în România, ci, dimpotrivă, au acționat deliberat pentru musamalizarea și mistificarea acțiunilor criminale și subversive care s-au produs cu acest prilej și au inclus, ca eveniment autentic revoluționar, inclusiv episodul: “atacul teroristilor” (considerat, la nivel oficial, ca făcând parte din ansamblul Revoluției Române din decembrie 1989).

În această acțiune de ocultare și mistificare s-a mers până acolo încât au ajuns să fie declarați: “luptători cu merite deosebite în victoria Revoluției Române din decembrie 1989”, inclusiv cadre militare care au participat direct la reprimarea demonstranților, precum și să fie considerați: Eroi ai revoluției, persoane care, în ceea ce privește implicarea lor în revoluție, au avut, de fapt, un statut de criminali, sau de complici la crimă, și care ar fi trebuit să fie judecați și condamnați în mod corespunzător. Exemple, în acest sens, sunt: gen. Vasile Milea – fostul ministru al Armatei, gen. Victor Atanase Stanculescu, Mihai Chitac și Nicolae Militaru (fostii membri componente ai primului Guvern post-revoluționar, condus de către Petre Roman), precum și membri ai “celebrului” batalion nr. 404, de la Buzău, care au fost prezenți, la Timișoara, în acea perioadă (inclusiv la Spitalul Județean, unde anumiți răniți în revoluție au fost luați din saloane, pentru a fi duși, chipurile, la investigații și tratament, dar, în realitate, au fost împușcați în liftul care îi transporta și au fost transferați apoi direct la morga spitalului, de unde unii au fost transportați, în secret, la Crematoriul “Cenusa”, din Capitală, unde au fost incinerati, iar cenusa lor a fost aruncată într-o gură de canal din comuna Popești-Leordeni.

Tot în contextul celor menționate anterior, nu este de mirare că o mare parte din populația țării, realizând modul fraudulos în care s-a confiscat și deturnat Revoluția Română din decembrie 1989, a recurs la un protest civic și public, activ și îndelungat (exemplu: fenomenul denumit generic: “Piata Universității”, în Capitală), împotriva noilor guvernanti (rezultați, în marea lor majoritate, din așa-numitul: Front al Salvării Naționale – FSN, despre care s-a dovedit însă ulterior că nu a constituit, de fapt, o formațiune politică, îndreptățită de o participare reală la revoluție, ci să preia puterea în stat, ci, dimpotrivă, o structură clientelară și subversivă, creată deliberat cu scopul de a confisca și deturna Revoluția Română din decembrie 1989, cu sprijinul unei grupări subversive, din cadrul conducerii de atunci a Armatei, avându-l în frunte pe generalul Victor Atanase Stanculescu).

Acest protest, pentru a cărui reprimare și încetare, conducătorii de atunci ai țării au recurs la soluția subversivă și abuzivă a organizării de “mineriade”, a cauzat o degradare catastrofală a imaginii naționale și

internationale a Romaniei si a pozitionat intr-un con de umbra indoielnica chiar veridicitatea si importanta Revolutiei Romane din decembrie 1989.

Probabil tot in contextul celor precizate anterior, interesul, la nivel oficial, pentru aprecierea si cinstirea marelui eveniment societal care a fost Revolutia Romana din decembrie 1989, s-a diminuat considerabil, pana la nivelul in care chiar Presedintele actual al Romaniei a ajuns sa confunde (intr-o declaratie speciala, de condamnare a regimului comunist, in general, sustinuta in cadrul Parlamentului Romaniei) Revolutia Romana din decembrie 1989 cu fenomenul social-politic denumit generic: "Proclamatia de la Timisoara", care a fost, de fapt, un fenomen societal postrevolutionar, cauzat tot de nemulțumirea si respectiv protestul unei mari parti a populatiei Romaniei, fata de modul fraudulos in care s-a confiscat si deturnat Revolutia Romana din decembrie 1989, in detrimentul celor care au pregatit-o, au declansat-o si au condus-o, pe de o parte, precum si in detrimentul idealurilor care au motivat-o si au animat-o, pe de alta parte.

Avand in vedere cele mentionate anterior, nu este de mirare nici faptul ca actualii Presedinti ai celor doua Camere componente ale Parlamentului, respectiv Presedintele Romaniei, respectiv Primul ministru, nu au gasit de cuviinta, in toata perioada de cand detin functiile de conducere respective, sa fie prezenti, la Timisoara, la aniversarile anuale organizate pentru cinstirea Revolutiei Romane din decembrie 1989.

In acelasi context, trebuie remarcat si faptul ca aniversarea acestui eveniment fundamental, din istoria recenta a Romaniei, practic nici nu se realizeaza, la nivel oficial, asa cum ar trebui, nefiind desemnata legal o zi de aniversare oficiala pentru sarbatorirea anuala a Revolutiei Romane din decembrie 1989, sarbatorire care este inca lasata la latitudinea bunavointei organelor de conducere locale, respectiv districtuale (judetene), precum si la initiativa asociatiilor de participanti la revolutie.

Contextul celor mentionate anterior ne motiveaza astfel si ne justifica, in general, ca asociatie autentica de participanti la revolutie, demersul de a solicita declararea legala a unei: Zile a Revolutiei, ca Zi de importanta nationala, in care sa se aniverseze annual, la nivel oficial, Revolutia Romana din decembrie 1989, dupa cum apartenenta timisoreana a asociatiei noastre ne motiveaza, in special, sa propunem si sa sustinem ca ziua de: 20 decembrie, in care, in 1989, la Timisoara, s-a declansat Revolutia Romana din decembrie 1989 (prin organizarea si amplificarea corespunzatoare a revoltei timisorene anti-ceausiste, declansata in data de 16 decembrie 1989, respectiv prin constituirea, in conditii de ilegalitate, a Frontului Democratic Roman (FDR), si respectiv prin proclamarea orasului Timisoara ca fiind: primul oras, din tara, eliberat de dictatura comunist-ceausista), sa fie legiferata ca: Zi de importanta nationala si: Zi a Revolutiei, in Romania.

Președinte
Lorin Ioan Fortuna